

РЕШЕНИЕ

№ 23926

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4614** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.А, ет.4 чрез адв. В. В. срещу Решение № ПИ - 118/24.04.2024г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба й срещу действие по изпълнително дело № 22120008801/2012, обективизирано в Писмо с изх. № С240022-178-0006273/13.03.2024г., издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..
Жалбоподателката моли да се отмени обжалваното решение. Излагат се подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт.
В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно уведомена чрез процесуалния си представители адв. К., поддържат жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси, съобразно представен списък.
Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните,

прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22120008801/2012 г. срещу Ц. П. Н., за принудително събиране, на публични държавни вземания, установени с Наказателно постановление № 120/12.02.2007 г. на РДГП- Аерогари.

Производството е започнато в съответствие с разпоредбата на чл. 221 от ДОПК, с издаването на Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 8801-000001/10.12.2012 г.

С разпореждане изх. № С160022-105-0164752/21.10.2016 г./л.86 от делото/, в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларации обр. 6 №№ 220021403029251/11.04.2014 г. за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., 220021503122340/09.04.2015 г., за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и 220021603264063/13.04.2016 г., за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.

С разпореждане изх. № С190022-105-0171492/03.06.2019 г./л.84/, в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларации обр. 6 №№ 220021703037878/29.03.2017 г. за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., 220021804265973/30.04.2018 г., за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. и 220021903376311/15.04.2019 г., за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г.

За обезпечаване на вземанията с Постановление изх. № С 190022-022-010063 8/04.11.2019 г. /л.78 от делото/, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „Българо-американска кредитна банка“ АД, за сумата в размер на 10 335,38 лв. /десет хиляди триста тридесет и пет лева и тридесет и осем стотинки/. Към този момент г-жа Н. не е била клиент на банката. /л.35 от делото/. Постановление с изх. № С 190022-022-0100638/04.11.2019 г. е обжалвано пред директора на ТД на НАП С.. Видно от постановено Решение № ПИ-449/08.12.2022 г. /л.32 от делото/, вземайки предвид писмо с изх.№ 2-12552-В/05.11.,2019г. на ТБ „Българо-американска кредитна банка“ АД, в което е посочено, че г-жа Ц. Н. не е техен клиент, е прието, че запорът не е ефективно наложен. Прието е още, че обстоятелството, че ПНОМП и издаденото въз основа на него запорно съобщение не са довели до постигане на целените от закона правни последици, поради което е прието, че не е налице правен интерес от обжалването му и жалбата е оставена без разглеждане. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

С Разпореждане изх. № С200022-105-0179059/18.05.2020 г. /л.76/, в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларация обр. 6 № 220022004148129/29.04.2020 г. за периода 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г., а с Разпореждане изх. № 0210022-105-0174975/09.06.2021 г. /л.74/, в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларация обр. 6 №220022103439639/19.04.2021 г. за периода 01.01.2020 г. - 31.12.2020 г.

На 17.11.2022 г. е постъпило Възражение, на основание чл. 171 от ДОПК, с вх. №0220022- 000-0552832/17.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП, дирекция „Събиране“, с което жалбоподателят е поискал погасяване по давност на задължения по изпълнително дело №22120008801/2012 г. за ДОО и ЗО в общ размер на 3198,66лв. възникнали в периода 30.04.2014г-03.05.2016г. В отговор, с Разпореждане изх.

№0220022-137- 0009795/17.11.2022 г., публичният изпълнител е отказал да признае за погасени по давност, посочените във възражението задължения. С Решение №ПИ-443/05.12.2022 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата е оставена без уважение. Цитираният административен акт е обжалван по съдебен ред,“ като с Решение №4328/29.06.2023 г. по адм. д. №269/2023 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 70 състав същият е отменен, а преписката е върната на публичния изпълнител за ново разглеждане и произнасяне по възражението на Ц. Н.. Именно в изпълнение на съдебното решение е издадено Писмо с изх. №С240022-178-0006273/13.03.2024 г., в което е изложено, че Ц. Н. в периода 2013-2016г. е самоосигуряващо се лице по смисъла на чл.4, ал.3, т.1, т.2, т.4 от КСО.

„В случая задълженото лице е длъжно да подава един път годишно декларация образец 6 „Данни за дължимите осигурителни вноски" по Наредба № Н-13 от 2019 г. Съгласно чл. 6, ал. 2 от КСО доходът, върху който се дължат осигурителни вноски, включва всички възнаграждения, включително начислените и неизплатени или неначислените и други доходи от трудова дейност. В този аспект възнагражденията, получени по чл. 18 от Наредба № Н-1, са осигурителен доход по смисъла на КСО и се дължат осигурителни вноски в качеството на самоосигуряващо се лице по реда и начина, определени с чл. 6, ал. 8 и ал. 9 от КСО.

В ТД на НАП-С. е образувано ИД № 22120008801/2012 г. срещу Ц. П. Н. с ЕГН: [ЕГН] за събиране на публични задължения на 05.12.2022 г. Задълженията по делото са формирани от горепосочените декларации, които са подадени от лицето. Същите са ликвидни и изискуеми и съставляват годни изпълнителни основания, съгласно чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК.

В срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки по образуваното изпълнително дело, с което давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК -ПНОМ с изх.№ С190022-022-0100638/04.11.2019 г. С него е наложен запор в Българо-американска кредитна банка АД върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в Българо-американска кредитна банка АД върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, за сумата от 10 335.38 лв., като същото е връчено на ТБ и ЦРОЗ.“

Писмото е обжалвано по административен ред. С оспореното в това производство решение № ПИ-118 от 24.04.2024 г. ответникът е приел, Задълженията за ДОО и 30 по Декларация обр. 6 №220021403029251/ 11.04.2014г., за периода 01.01.2013 г. -31.12.2013 г. не са погасени по давност, тъй като същите е следвало да се платят до 30.04.2014 г., съответно давността е започнала да тече от 01.01.2015 г. Предвид предприетите действия по принудително изпълнение, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С 190022- 022-0100638/04.11.2019 г. и множеството издадени разпореждания за присъединяване на задължения в изпълнителното производство, давността е прекъсната - аргумент от чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК, от 04.11.2019 г. е започнала да тече нова давност. Ето защо, приложима в случая е разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която „с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното

задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността“, като изключенията предвидени в цитираната норма в настоящото производство не са налице.

Решение на директора на ТД на НАП е връчено на 25.24.2024 г., и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК е обжалвано с жалба от 30.04.2024 г.

Административният съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните и въз основа на тях извърши проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата срещу решението е подадена в рамките на срока за оспорване, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което същата се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, това е директорът на компетентната териториална дирекция - случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., да прекрати поради изтекла давност принудителното събиране на вземания, в писмена форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, реквизити. Самият „отказ“, доколкото такъв няма изрично поставен, а се извежда от съдържанието на писмото, за прекратяване на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на описаното публично вземане, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за издаването му, така и правните основания.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на директора на ТД на НАП - С., съдът намира следното:

Първо следва да бъде отбелязано, че не са изпълнени в цялост указанията, дадени в с Решение №4328/29.06.2023 г. по адм. д. №269/2023 г. по описа на Административен съд - София-град, III отделение, 70 състав, в което изрично е посочено, че не са изискани самите декларации. В конкретния случай, от събраните доказателства и най-вече от Изпълнителното дело, не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за посочените в Разпореждането публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации.

Основният спор е дали с издаването на ПНОМ от 04.11.2019г. е настъпило обстоятелство, имащо значение за спиране или прекъсване на течащата давност. Освен това от съществено значение е и дали с присъединяване на вземания в изпълнителното производство, ПНОМ е произвело действие спрямо впоследствие присъединените.

Неправилно публичният изпълнител е приел, че предприемането на действията за налагане на обезпечителни мерки, описани в решението, има за правна последица,

спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Действително, налагането на обезпечителни мерки, по аргумент от нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, има за последица спиране на давностния срок за събиране на съответното публично вземане. В случая обаче, запорът на банкова сметка, наложен с ПНОМ от 04.11.2019г., издаден от публичен изпълнител в ТД на НАП - С., представлява действие по изпълнението, по следните съображения. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в, ал. 2 на чл. 195 е предвидено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане/чл. 195, ал. 3, т. 1 от ДОПК/ или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание/чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК/. Анализът на посочената нормативна уредба, регламентираща подлежащите на обезпечение вземания, основанията за извършване на обезпечение, компетентния орган и реда за налагане на обезпечението, обуславя извод, че налагане на обезпечителни мерки по чл. 198, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ДОПК е допустимо и след образуването на изпълнителното дело. Доколкото съгласно чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпълнителното дело се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния вискател, а в чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК е предвидена възможност, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание, очевидно няма пречка и след образуването на изпълнителното дело да бъдат наложени обезпечителните мерки възбрана или запор. Но налагането на възбрана или запор след започването на изпълнителното производство/т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно налагането на запор или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характера на действие по принудително изпълнение.

ВКС приема в мотивите си по т. 5 от Тълкувателно решение № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагането на запор, дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл. 508 ГПК, че длъжникът не разполага със сметка в банката, както е в настоящия случай. Следователно изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагане на запор, поради което същото е изпълнителното действие, което води до прекъсване (а не спиране) на погасителната давност, от която дата започва да тече нов давностен срок (Определение № 50063 от 7.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 2898/2022 г., IV г. о.; Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г. о.; Решение № 306 от 17.01.2024 г. по в. гр. д. № 5223/2022 г. на

СГС, въззив. III-В състав; Решение № 132 от 8.01.2024 г. на по в. гр. д. № 12398/2022 г. на СГС, въззив. IV-Д състав).

Горното е съобразено при постановяване на Решение № ПИ-118 от 24.04.2024 г., видно от мотивите, в който не съвсем подробно, но все пак ясно е посочено, че в случая давността е прекъсната - аргумент от чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Постановлението очевидно е съобщено на жалбоподателя, след като той се е възползвал от правото си да го обжалва.

Спорен е въпросът обаче дали то е породило правните си последици. Съгласно чл.221, ал.1 ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение." (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал.1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способи."

Видно от данните по изпълнителното дело, на Н. не е връчено съобщение за доброволно изпълнение за задълженията по декларации за 2013 – 2017 г. включително, разпорежданията за присъединяване на останалите задължения, нямат характер на съобщение по чл.221 ал.1 ДОПК. След като не е връчено такова съобщение, не е започнал да тече срокът за доброволно изпълнение, съответно такъв срок не е изтекъл. По делото е представено единствено съобщение за доброволно изпълнение от 2012г. и то за задължение за глоба по наказателно постановление. Към принудително събиране на публичните задължения може да се пристъпи след изтичане на срока за доброволното им изпълнение, а по делото не са представени доказателства, че съобщение за доброволно изпълнение за процесните задължения е надлежно изготвено и връчено.

Следва да се отбележи също, че разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл. 217 от ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл. 215 от ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ. Разпореждането за присъединяване по чл. 217 от ДОПК няма за правно действие нито спиране, нито прекъсване на давностен срок по чл.171 и чл.172 ДОПК. Законодателят не е придал изрично такава правна последица на разпореждането за присъединяване на кредитори, а съдържанието на чл.171 и чл.172 ДОПК относно давностните срокове, следва да се тълкува стриктно.

Преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението за давност на жалбоподателя, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона като се съобрази и евентуалното наличието на други основания.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 268, ал. 2, във вр. с, ал. 1 от ДОПК и чл.161, ал.1 от ДОПК, съдът

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноси е основателна, като в негова полза следва да се присъди сумата от 10 лева, внесена държавна такса по сметката на АССГ и възнаграждение за процесуално представителства в размер на 1200 лева, като съдът намира направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение за неоснователно.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ - 118/24.04.2024г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба й срещу действие по изпълнително дело № 22120008801/2012, обективизирано в Писмо с изх. № С240022-178-0006273/13.03.2024г., издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.

ВРЪЩА административната преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за ново разглеждане и произнасяне по възражението Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН] при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН] разноси по делото в размер на 1010 лв. (хиляда и десет лева).

Решението, съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК, е окончателно.

Съдия: